

Sygn. akt IX Ka 24/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2017 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Aleksandra Nowicka

Sędziowie SSO Rafał Sadowski

SSO Jarosław Sobierajski (spr.)

Protokolant st. sekr. sądowy Michał Kozłowski

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Toruń - Wschód w Toruniu Joanny Kordzińskiej

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2017 roku

sprawy ***M. S. oskarżonego o czyn z art. 177 § 1 i § 2 kk***

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu

z dnia 8 listopada 2016 roku sygn. akt VIII K 1240/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązuje oskarżonego w okresie próby do informowania Sądu na piśmie o przebiegu okresu próby, z częstotliwością jeden raz na trzy miesiące;

II. w pozostałym zakresie tenże wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego B. L. kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od zapłaty wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym, którymi obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 24/17

UZASADNIENIE

M. S. został oskarżony o to, że w dniu 29 maja 2016 r. w T., przy ul. (...), naruszył zasady w ruchu drogowym, określone w art. 27 ust. 1 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że jadąc samochodem marki S. (...), o nr rej (...), ulicą (...) z kierunku T. (...), skręcając w prawo na M. (...), nie zachował szczególnej ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa poruszającej się na rowerze M. L., znajdującej się na pasie ruchu dla rowerów i doprowadził do zderzenia wymienionego powyżej pojazdu z rowerem, w wyniku czego M. L. przewieziono do W. (...)w T., która w dniu 15 czerwca 2016r. wskutek odniesionego, w wyniku przedmiotowego zdarzenia, urazu czaszkowo-mózgowego zmarła, tj. o czyn z art. 177 § 1 i § 2 kk

Sąd Rejonowy w Toruniu wyrokiem z dnia 8 listopada 2016 r. (sygn. akt VIII K 1240/16) uznał oskarżonego M. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu tj. za winnego popełnienia występku z art. 177 § 1 i § 2 kk i za to na mocy art. 177 § 2 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo

zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata, orzekając nadto na mocy art. 71 § 1 kk karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 20 złotych stawka.

Sąd Rejonowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 220 złotych tytułem opłaty i obciążył go kosztami postępowania w wysokości 875,88 złotych.

Od powyższego wyroku **apelację wniósł prokurator**, zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego, zarzucając mu naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 72 § 1 kk poprzez nieorzeczenie wobec oskarżonego jednego z obowiązków probacyjnych. W związku z powyższym zarzutem prokurator wniósł o zmianę wyroku w tym zakresie poprzez nałożenie na oskarżonego jednego z obowiązków o jakich mowa w art. 72 § 1 kk.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Na skutek apelacji prokuratora zaskarżony wyrok został zmieniony w kwestionowanym zakresie.

Nie zgłaszając zastrzeżeń co do poprawności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę wyrokowania jak i wniosków co do winy oskarżonego w zakresie czynu z art. 177 § 2 kk, prokurator słusznie wychwycił, iż w sprawie doszło do obrazy przepisów prawa materialnego pod postacią art. 72 § 1 kk. Zgodnie z obecnym brzmieniem ww. przepisu, zawieszając wykonanie kary pozbawienia wolności sąd zobowiązuje oskarżonego do jednego ze środków probacyjnych wskazanych w art. 72 § 1 pkt 1-8 kk, przy czym orzeka się przynajmniej jeden z tych obowiązków. Tak więc ww. przepis przewiduje obligatoryjne orzeczenie co najmniej jednego z enumeratywnie wymienionych w nim obowiązków probacyjnych. Zasada ta doznaje wyjątku wyłącznie w sytuacji gdy wobec sprawcy orzeczono środek karny.

Mając na uwadze powyższe, w niniejszej sprawie sąd I instancji wymierzając oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 2-letni okres próby i nie decydując się na orzeczenie środka karnego, winien orzec względem oskarżonego chociaż jeden z obowiązków o jakich mowa w art. 72 § 1 kk. Ów brak należało konwalidować. Uznając zaś, że najwłaściwszym obowiązkiem jaki można w przypadku oskarżonego zastosować jest obowiązek z art. 71 § 1 pkt 1 kk, sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w tym zakresie nakładając na oskarżonego obowiązek informowania sądu na piśmie o przebiegu okresu próby z częstotliwością raz na trzy miesiące. Wprawdzie zaskarżony wyrok został wydany w trybie art. 387 kpk, a uzgodnienie z oskarżonym nie obejmowało orzeczenia o przedmiotowym obowiązku, jednakże zważywszy, że nałożenie obowiązku było obligatoryjne, to stanowisko oskarżonego i jego wola w tym zakresie i tak nie miałyby wpływu na ostateczny kształt wyroku w tej części, dlatego brak oświadczenia oskarżonego nie sprzeciwiał się zmianie wyroku.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok został utrzymany mocy. Nie wystąpiły bowiem żadne uchybienia stanowiące bezwzględne przyczyny odwoławcze będące podstawą do uchylenia lub zmiany wyroku z urzędu w dalszej części.

Kara wymierzona oskarżonemu jest właściwa i odpowiada stopni winy oskarżonego, a także uwzględnia dyrektywy określone w art. 53 kk. Karę tę zaakceptował zarówno prokurator jak i oskarżyciel posiłkowy. Dodatkowo wzmocnieniu celów wychowawczych i prewencyjnych służyć będzie kara grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 20 złotych, dostosowana do możliwości płatniczych oskarżonego.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk sąd odwoławczy zwolnił oskarżonego od zapłaty wydatków postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa, albowiem przemawiają za tym względy słuszności; postępowanie odwoławcze toczyło się, a zaskarżony wyrok uległ zmianie z uwagi na błąd sądu I instancji.

O kosztach zastępstwa procesowego należnych oskarżycielowi posiłkowemu B. L. orzeczono po myśli art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk, obciążając nimi oskarżonego, aczkolwiek sąd odwoławczy niewłaściwie ustalił wysokość tychże kosztów. Błędnie bowiem kierując się treścią rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2016.1714) wadliwie ustalił wysokość tychże kosztów na kwotę 420 złotych, gdy tymczasem kwota ta winna

zostać obliczona po myśli § 11 ust. 2 pkt 4 i ust. 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 ze zm.) i winna wynieść 840 złotych.